

Nr 134

Av fru **Segerstedt Wiberg**, om viss förstärkning av den dömande personalen i göteborgsdomsagorna.

(Lika lydande med motion nr 167 i Andra kammaren)

I statsverkspropositionen säger chefen för justitiedepartementet sig inte kunna tillmötesgå hovrättens för Västra Sverige begäran om personalförstärkning vid de båda göteborgsdomsagorna. Denna begäran har återkommit under ett flertal år.

Hovrätten understryker den bekymmersamma arbetssituationen i de båda göteborgsdomsagorna och begär i första hand, i likhet med föregående år, en extra tingsdomare, gemensam för de båda domsagorna. I andra hand begärs en extra tingsdomare i den f. n. mest arbetstyngda domsagan, nämligen Askims och Mölndals.

I sin berättelse 1958 framhöll JO det olämpliga i stora arbetsbalanser. Han framhöll: »Vad särskilt angår brottmålen så måste det anses såsom ur rättssäkerhetssynpunkt ytterst otillfredsställande, att avsevärd tid förflyter mellan brottet och huvudförhandlingen. Parter och vittnen få härigenom svårare att minnas vad som skett, med påföljd att det för rätten blir svårare att fastställa sanningen. Även av humanitära skäl bör domstolens handläggning ske så snart som möjligt, så att den tilltalade icke behöver gå onödigt lång tid och oroa sig för vad som kan bli påföljden av brottet. Jämväl i familjerättsmålen är det naturligen ofta av särskilt stor betydelse för parterna att få ett avgörande till stånd utan oskäligt dröjsmål.»

Han framhöll även att det pressande övertidsarbete som måste bli följderna av en för stor arbetsbörda i längden verkar förslitande på personalen. Varningen upprepades i 1960 års berättelse. Den förefaller med fog kunna åberopas beträffande arbetsförhållandena vid de aktuella domsagorna och främst då vid den mest arbetstyngda Askims och Mölndals domsaga. Vid denna har under de senaste fem åren en tendens till stegring av målen varit märkbar. De balanserade målen var vid årsskiftet 289. Detta innebar en viss nedgång i jämförelse med förra årsskiftet, då målbalansen uppgick till 327. Nedgången har erhållits tack vare anställandet av en hovrättsfiskal som avlönats ur medelsreserven. Det kan dock ifrågasättas huruvida en löst knuten, icke ordinarie befattningshavare bör ha en så stor dömande verksamhet. Men även om detta icke väcker oro, tyder årets siffror på att man trots en ökad arbetsprestation inte tillfredsställande förmår att nedbringa målbalansen.

Under 1960 uppgick antalet inkomna brottmål till 562, domar i brottmålen var 415. Inkomna tvistemål var 237, domar i tvistemål stannade vid 170. Under 1961 steg antalet inkomna brottmål till 594, och man hann med att avkunna dom i 571 mål. För tvistemålen var motsvarande siffror 254 respektive 171. Även om man tack vare stora ansträngningar lyckats att bemästra målbalansen bättre under 1961 än under 1960, kvarstår dock en målbalans, som oroande närmat sig de 150 mål som man normalt räknar med att hinna avverka under ett år.

För att uppnå ett gott arbetsresultat har man under en stor del av året liksom under tidigare år tillgripit åtgärder, som inte står i god överensstämmelse med tingslagen. Man har avlönat två skrivbiträden med medel, som ställts till förfogande av tingshusbyggnadsskyldige, fastän deras avlöning enligt i lag fastställda skyldigheter vilar på statsverket.

På grund av domsagans grannskap till Göteborg måste man räkna med att brottmålen inte kommer att sjunka utan att tendensen till ökning skall fortsätta i samband med den befolkningsökning som sker i göteborgsregionen. Likaså får man med sannolikhet räkna med att kriminaliteten blir gravare och att antalet häktningar följaktligen kommer att stiga. Det förtjänar observeras att under tiden den 1 november—31 december 1961 uppgick häktningarna till 15, och under tiden 1—17 januari 1962 var de häktades antal 5.

Av vad som ovan anförts torde framgå, att man måste räkna med en stigande arbetsbörda för Askims och Mölndals domsaga. Vad angår Hisings, Sävedals och Kungälv's domsaga är balansen där mindre skrämmande. Vid årsskiftet 1960 var den 250, och vid senaste årsskiftet var den i stort sett oförändrad. Vid båda domsagorna finns dessutom ett stort antal icke avgjorda expropriations- och jorddelningsmål. Även om den sålunda är bättre än vid Askims och Mölndals domsaga hör siffrorna till de högre i landet. Detta gör att hovrättens i Västra Sverige begäran om personalförstärkning vid de båda domsagorna framstår som ytterst angelägen.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte bevilja i första hand anslag till en extra tingsdomare gemensam för de båda göteborgsdomsagorna, i andra hand en extra tingsdomare i Askims och Mölndals domsaga.

Stockholm den 24 januari 1962

Ingrid Segerstedt Wiberg